

Der bor en Mand i Rundetaarn, 1901

Artikel af Niels Wiig i "Hver 8. Dag", 1901-02, side 74+75

Indscannet og tekstgenkendt, incl. 3 illustrationer, Jesper Vang Hansen, 2006

Der bor en Mand i Rundetaarn -

mon alle vore Læsere ved det?

Naar man om Aftenen staar og kigger op til Toppen af Taarnet, der som en uhyre Peberbøsse tegner sig mod den lyse Himmel, da kan man se et lille, klart Lys, som titter ud af et af de allerøverste Vinduer.

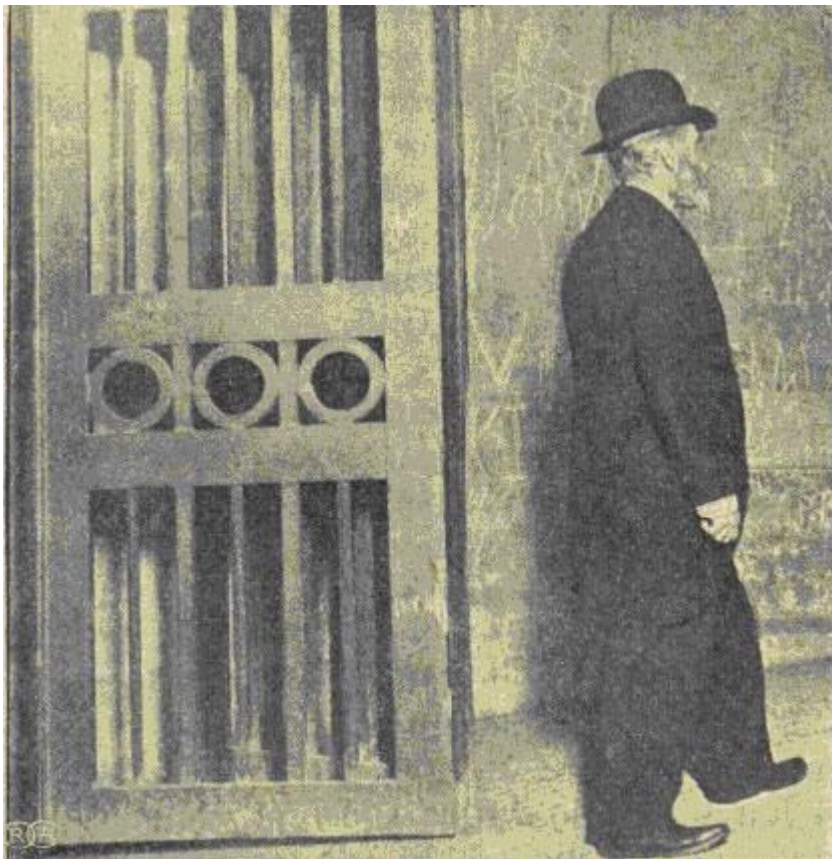

Hjemlig Hygge i Taarnets Top.

Saa tror Børnene, det er de smaa Nisser, som pusler med Lys der oppe - thi naturligvis er der Nisser i Rundetaarn, som i ethvert anstændigt Kirketaarn. Men Lyset er dog ikke Nissernes. Det skinner for Manden i Rundetaarn og hans Kone, mens de sidder i deres Stue og læser Aftenberlingen.

I deres Stue? - Ja, naturligvis har de en Stue . . . de har endda hele tre. Naar man kommer helt op i Taarnets Top, op i 8de Etage, hvor den snævre Stentrappe fører op til Platformen, saa ser man en Dør, hvorpaa der staar Andkjær. Det er Navnet paa Trinitatis-kirkens Graver, som bor her, i den højeste Lejlighed, der findes i København.

Man maa ikke tænke sig denne Bolig som et Fangehul Mage til det, hvori Eleonora Christine sad i Blaataarn. Rummene er fuldkomment saa store som i nogen københavnsk 3-Værelses Lejlighed, men de har en løjelig Facon. Deres samlede Grund-flade ligner en halv overskaaren Appelsin; den yderste Væg er Taarnets runde Mur, hvor Vinduerne sidder i 2-3 Alen dybe Karnapper, og indadtil støder de op til den hule Murcylinder, som den berømte Dreng faldt ned i.

Paa Vej gennem Sneglegangen.

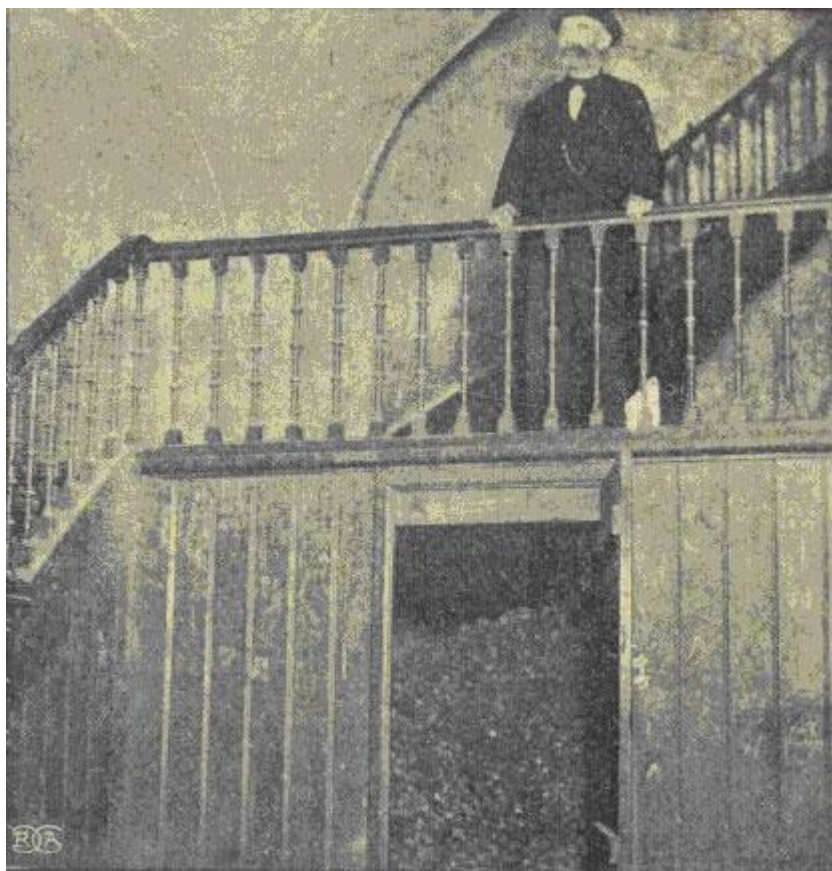
Det er sandt - hvordan var det nu med den Dreng? Ja herom kan Graveren fortælle, thi han var allerede Betjent ved Kirken den Gang. Det er godt og vel en Snes Aar siden.

- August hed den lille Fyr. Han var Søn af en Snedkermester og sang i Kirkens Kor. Saa var det en Søndag Eftermiddag, han var løbet herop med en Kammerat. „Nu gaar jeg denne Vej ned“, sagde August og forsvandt ind gennem en Luge, der øverst oppe førte ind i den hule Cylinder. Først Mandag Morgen savnede man Drengen, og saa fik man at vide, hvor han sidst var set. Faderen kom op til mig og rystede over hele Kroppen af Rædsel over Barnets Skæbne. Vi lukkede Lugen op og raabte ned. Jeg maatte holde Snedkeren fast i Benene, ellers var han sikkert krøbet for langt ud og var faldet ned med. „August!“ raabte vi. Først kom der intet Svar, men da vi raabte igen, svarede Drengen. Det lød aldeles, som om han kun var nogle faa Alen nede.,

„Jeg ligger saa daarligt!“ sagde han. Det er ligesom jeg laa i en Jærnseng uden Madras.”

Nederst nede i Taarnet, ligeoverfor Billetkontoret, kan man endnu se et tilmuret Sted. Der var det, man slog Hul, thi Andkjær vidste, at her var kun 1-Stens Mur. Man fik Knægten draget frem, og han fejlede ikke det mindste, endskønt han havde ligget 19 Timer dernede.

Den svineheldige August var falden ned paa en Bunke Murbrokker - 50 Alen ned - og havde ikke stødt sig det mindste! Rimeligvis har Lufttrykket i det snævre Rør baaret ham oppe som paa en Pude, thi han syntes, han faldt ganske blødt. Han lever den Dag i Dag i bedste Velgaaende og er ansat paa Holmen.

Taarnmanden inspicerer

Dette er dog kun en af de mange mærkelige Begivenheder, Hr. Andkjær kan fortælle om sin mærkelige Bolig. Den har jo Minder nok, og der er Tid nok til at tænke paa dem, thi heroppe bliver man ikke rendt paa Dørene. Her er Ro og vid Horisont.

Og skulde man ikke blive Filosof, naar man er Graver og bor 8 Etager over Krybet, saa ved jeg virkelig ikke, hvordan ...

Niels Wiig